

vist, og altsaa vil han ogsaa saa nogenlunde kunne føre det Tilsyn, der i det Tilfælde er Tale om. Men, at han skulde komme omkring i alle, selv de fattigste Huse, eller i alle Udslyttergaardene osv. og føre Tilsyn med alle der-værende indtil to Maaneder gamle Hunde, det vilde dog være Noget, der ikke kunde forlanges; det vilde overgaa ethvert Menneskes Evne og Tilsynskraft. Naar man giver en Lov, der paabyder et vist Tilsyn, da forekommer det mig imidlertid dog, at der maa være en vis Mulighed eller Rimelighed for, at et saadant Tilsyn kan føres; det er netop denne Mulighed, som jeg ikke kan see, at nærværende Lovudkast har paaagtet.

Saffner: Da begge mine Naboer, der ere større Vandeiendomsbesiddere (Thalbitzer og Wichfeld), saa bestemt have udtalt sig imod Lovudkastets Udvidelse til Landet, finder jeg mig foranlediget til her at udtale, at jeg efter min Erfaring maa have en heelt modsat Anskuelse. Hundeholbet er, som tilstrækkeligt oplyst her i Salen, virkelig tiltaget omkring paa Landet — idetmindste i mange Egne — i en saa usorholbsmæssig Grad, at det næsten maa siges at være blevet en Landplage. Man kan ikke komme frem paa Veiene enten ridende eller fjørende med unge Heste, uden at man risikerer baade Hestene og sine Lemmer, ja, maaskee sit Liv med. Det er af et Par ærede Talere og navnlig af den første Taler, der havde Ordet, blevet udhævet, at, naar man kom ind i en Bondeby, blev man fra alle Sider overfalden af tilstrømmende Hunde. Det undrer mig, at Ingen har udtalt, at det Samme meget hyppigt er Tilfældet, naar man kommer i Nærheden af de større Gaarde, igjennem hvilke der ofte gaaer offentlige Veie, som man er berettiget eller nødsaget til at passere. Det hændes ikke saa sjældent, at man, naar man kommer i Nærheden af en saadan Gaard, bliver overfalden ikke af een eller to, men af otte til ti Hunde, og der er kun den Forskel mellem Hundene i de større Gaarde og Hundene i

Bønderbyerne, at de første i Regelen ere tre Gange saa store som de sidste. Naar et Par ærede Talere have troet, at man burde gjøre en Undtagelse fra Lovudkastet for de Hundes Bedkommende, som kunne siges at være absolut nødvendige, da skal jeg dertil bemærke, at der vistnok kan være Noget, der taler derfor; men jeg troer dog, at man skal vogte sig for her at komme ind paa slige Undtagelser. Vil man overhovedet give slige Betselser, hvor Forholdenes Natur taler derfor, saa troer jeg, at man bør tilraade at gaae i den Retning, som blev omtalt af den ærede Afd. Landstingsmand for 1ste Kreds (Lehmann). Man har sagt, at til de Hunde, som skulde være nødvendige, skulde især høre Vokterhunde eller Schæferhunde. Disse have imidlertid kun Betydning, hvor der holdes større Samlinger af Creaturer. Her i Landet troer jeg nu ikke, at man i det Hele taget behøver at holde Vokterhunde for Hornqvæget; det er kun nødvendigt at have dem, hvor der holdes egentlige Faareflokke; men, naar man holder Faareflokke paa 2 à 300 til 1,000 Faar, saa kan man ogsaa nok bære den Byrde at udrede Hundest. Hvad dernæst det angaaer, at Tøgere nødvendigvis maae have Hunde for at kunne passe deres Haandværk, da maa det bemærkes, at Sagten her i Landet, især som Sagttilstanden nu er, ikke er af nogen stor Betydning; den kan kun betragtes som en Fornøielse, og vil man have denne Fornøielse, saa kan man ogsaa godt betale Noget derfor. Det er ikke alene af de enkelte Hønsehunde, selv om man hele Aaret rundt har dem lænkebundne og kun løser dem, naar man vil benytte dem til Sagten, at der bør betales Hundest, men det Samme gjælder ogsaa om Støverne; det er en Luxus at holde dem, og man kan altsaa godt betale for at holde dem. Jeg troer derhos, at det maa være Communalbestyrelserne overordentlig velkomment at faae en saadan Bestatningsgjensstand; thi vore kommunale Udgifter stige Aar for Aar, og vi have Dnbt nok ved at skaffe Bidragene dertil tilveie. Det er derfor godt,